

John Ajvide Lindqvist

Élőhalottak!

Hogyan bánjunk velük?

A *Hívj be!* című kultuszkönyv szerzőjétől!

John Ajvide Lindqvist

Élőhalottak

Hogyan bánjunk velük?

John Ajvide Lindqvist

Élőhalottak

Hogyan bánjunk velük?

Írta: Ajvide Lindqvist
A mű eredeti címe: Hanteringen av odöda

Fordította: Papolczy Péter
A szöveget gondozta: Somogyi Gyula

Copyright © 2005 John Ajvide Lindqvist
Published by agreement with Ordfronts Förlag,
Stockholm and Leonhardt & Høier Literary Agency A/S,
Copenhagen

ISBN 978 963 245 294 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
www.konyvmolykepzo.hu
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Szűcs Márta
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Fritiofnak

BEVEZETŐ

Ha megfordul az ár

A halál nem más, mint a tű,
ami felnyitja szemed,
hogy végre lásd a fényt,
amiben élünk.

Eva-Stina Byggmästar – A nyúlszívű ember

Sveaväg, augusztus 13, 22:49

-Salud, comandante.

Henning megemelte a dobozos chilei cabernet-t, így üdvözölve a fém emléktáblát a kövezeten. Egyetlen szál fonnyadt rózsa hevert ott, ahol Olof Palmét tizenhat évvel korábban meggyilkolták. Henning leguggolt, és ujjaival végigsimította a domborodó betűket.

– A fenébe is – mondta. – Egyre mélyebbre süllyedünk, Olof. Mélyebbre és mélyebbre.

Hasogatott a feje, és nem a bor tehetett róla. A Sveaväg járókelői földre szegezett tekintettel lépdeltek, egyik-másik a halántékára szorította a tenyerét. Kora este még csak közelgő viharnak tűnt, de az elektromos feszültség ereje a levegőben észrevétlenül növekedett, és mostanra szinte elviselhetetlenné vált. Sehol egy felhő az esti égbolton, nem hallatszik távoli morajlás, semmi remény a megkönnyebbülésre. Az alaktalan elektromos mező nem volt tapintható, de mindenki érezte, mindenkinek feltűnt.

Olyan volt, mint valamiféle fordított áramszünet; úgy kilenc óra óta egyetlen lámpát nem lehetett leoltani, egyetlen elektromos készüléket nem lehetett kikapcsolni. Ha valaki megpróbálta kihúzni a villásdugót a falból, kellemetlen recsegés kíséretében szikrák repkedtek a konnektor és a villák között, ami megakadályozta, hogy az áramkör megszakadjon.

És a mező egyre csak erősödött.

Henning úgy érezte, mintha villanypásztort tekertek volna a homloka köré, a feje lüktetett a fájdalomtól, kész kínszenvedés volt.

Mentőautó haladt el vijjogó szirénával, vagy mert vészhívás történt, vagy mert egyszerűen nem lehetett kikapcsolni. Néhány leparkolt autó motorja üresjáraton morgott.

Salud, comandante.

Henning az arca magasságába emelte a dobozos bort, hátra döntötte a fejét, és megnyitotta a csapot. A vékony sugár az állára csorgott, majd lefolyt a nyakára még mielőtt be tudta volna állítani, hogy a szájába találjon. Lehunyta a szemét, és ivott pár nagy kortyot, miközben a kifolyt bor a mellkasára csorgott, és veritékkel keveredve folytatta az útját lefelé.

És a hőség! Ráadásul ez a hőség!

Néhány hét óta minden meteorológiai térképen hatalmas, vidám napkorongok fedték az ország egész területét. Az utcakövek és az épületek ontották a napközben összegyűjtött meleget, és jól lehet majdnem éjjel tizenegy óra volt, a hőmérséklet harminc fok körül ingadozott.

Henning biccentett búcsúzóul a miniszterelnöknek, majd a gyilkos léptei nyomán a Tunnelgata felé indult. A boros doboz tartófüle még akkor leszakadt, amikor kihúzta egy autó nyitott ablakán át, így most cipelhette a hóna alatt. A szokásosnál nagyobbnak érezte a fejét, mintha felfújódott volna, mire Henning végighúzta ujjait a homlokán.

A feje tapintása olyan volt, mint máskor, ezzel szemben az ujjai feldagadtak a melegtől és a bortól.

Mocsok egy idő. Természetellenes.

A korlátra támaszkodva lassan lépdelt felfelé a lépcsőn. Minden bizonytalan lépés fájdalmasan visszhangzott a fejében. Az ablakok az utca mindkét oldalán tárva álltak, mögöttük ragyogtak a fények, némelyikből zene hömpölygött kifelé. Henning sötétre vágyott. Sötétre és csendre. Addig akarta inni a bort, míg le nem nyugszik, el nem lazul.

A lépcső tetején pár másodpercre megpihent. Egyre rosszabb. Nem tudta eldönteni, hogy az ő állapota romlott-e, vagy csak a mező ereje nőtt. Már nem lüktetett a feje. Folyamatos, égető fájdalom ölelte körül az agyát.

Nemcsak az övét, hanem másokét is.

Közvetlenül mellette autó parkolt rézsút a járdánál. A motor üresben járt, a vezetőoldali ajtó nyitva, volt és a rádió a „Living doll”-t üvöltötte. A sofőr a kocs mellett ült összekuporodva a földön, kezét a fejére szorítva.

Henning hunyorított, majd ismét kinyitotta a szemét. Csak képzelet, vagy a környező lakásokból kiáramló fény csakugyan felerősödött?

Valami... készül...

Óvatosan, lépésről lépésre átkelt a Döbelnsgatán, és beállt a Johannes temető gesztenyefáinak árnyékába, majd összeesett. Nem bírta tovább. Mindenhol dörgicsélés hallatszott, mintha méhraj vette volna be magát a fakoronákba a feje fölött. A mező felerősödött, a feje összepréselődött, mintha mélyen víz alatt talált volna magát, és a nyitott ablakokon át emberi üvöltést hallott.

Most halok meg.

Felfoghatatlanul fáj a feje. Hogy férhet meg ennyi fájdalom ilyen kis helyen? Bármelyik másodpercben behorpadhat a koponyája. Az ablakokból egyre erősebb fény áradt, a levelek árnyéka pszichedelikus mintázatokot rajzolt a testére. Henning az égnek emelte tekintetét, tágra nyitotta a szemét, és várta a roppanást, amikor a feje betörik.

Bang!

Elmúlt.

Mintha villanykapcsolót kattintottak volna le. Elmúlt. A fejfájás egy csapásra abbamaradt, a méhraj azonnal elnémult. Minden visszatért a megszokott mederbe. Henning megpróbálta kinyitni a száját, hogy hangot adjon ki, netán hálát adjon, de az állkapcsa görcsösen összezárult. Az izmai fájtak a hosszan tartó feszítés után.

Csend. Sötét. És valami lehullott az égből. Henning egy pillanattal azelőtt vette észre, hogy becsapódott a feje mellett. Valami apróság, talán rovar. Henning az orrán át lélegzett ki és be, élvezte a száraz föld illatát. A tarkója valami kemény, hűvös tárgyon pihent. Elfordította a fejét, hogy az arcát is hűsítse.

Egy márványlapon feküdt. Az arca alatt egyenetlen felületet érintett. Betűket. Felemelte a fejét, és elolvasta, mi áll ott.

CARL

1918.12.4. – 1987.7.18.

GRETA

1925.9.16. – 2002.6.16.

Feljebb további nevek álltak. Családi sír. Greta Carl hitvese volt, de élete utolsó tizenöt évét özvegyként töltötte. Így megy ez. Henning apró ősz nénit látott maga előtt, amint kiszuszakolja a kerek járókeretét a nagypolgári lakásból, és az örökösök civódására gondolt, pár hónappal ezelőttre, amikor a néni meghalt.

Valami megmozdult a márványlapon, és Henning hunyorított. Egy lárva. Csontfehér lárva, akkora, mint egy cigiszűrő. Mintha kínlódott volna, tekergőzött a fekete kövön, és Henning megsajnálta, megpöckölte, hogy lejusson a fűbe. De a lárva nem mozgott.

Ez meg most mi...

Henning közvetlenül mellé csúsztotta az arcát, és megint megpöckölte. A lárva mintha befúrta volna magát a kőbe. Henning a nadrágzsebéből elővette az öngyújtóját és meggyújtotta, hogy jobban lásson. A lárva összezsugorodott. Henning olyan közelről nézte, hogy az orra szinte hozzáért a lárvához, az öngyújtó lángja pár hajszálát lepöckölte. Nem. Nem arról volt szó, hogy a lárva összement. Csak egyre kevesebb látszott belőle, mivel éppen fúrta be magát a kőbe.

Na ne...

Henning megkocogtatta a követ a bütykeivel, és kétségtelesen kő volt. Kemény, drága márvány. Felnevetett, és fennhangon mondta:

– Ne már, hékás! Hé, lárva!

Már szinte teljesen eltűnt. Henning szeme láttára egy apró fehér gubó még intett egy utolsót, majd elnyelte a kő. Henning megtapogatta ujjaival a helyet, ahol eltűnt. Nem volt sem lyuk, sem forgács ott, ahol a lárva beásta magát. Az imént pottyant ide, és mostanra eltűnt. Henning megpaskolta a követ, és azt mondta: – Bravó. Szép volt. Remek munka.

Majd fogta a borát, és elindult a kápolna felé, hogy a lépcsőn ülve iszogasson.

Ő volt az egyetlen, aki látta.

Augusztus 13.

Mit tettem, hogy ezt érdemlem?

A holtak régi lakhelyükre cammognak,
Lassan, nagyon lassan

Gunnar Ekelöf – Ha kiosonnak

Svarvargata, I6:03

A *Halál...*

David felemelte a tekintetét az íróasztalról, és ránézett a bekerezett fotóra, ami Duane Hanson műanyag szobrát, a Supermarket Ladyt ábrázolta.

Túlsúlyos asszony rózsaszínű pólóban és türkiz szoknyában megpakolt bevásárlókocsit tol maga előtt. A hajában csavarók, szája sarkából cigi lóg. Letaposott cipője alig takarja sajgó, feldagadt lábát. Üres tekintettel mered maga elé. Csupasz alkarja mintha helyenként lilába hajlana, véraláfutásos. Talán veri a férje. De a kocsi tele van. Dugig.

Konzervek, kartondobozok, zacskók. Ennivalók. Félkész, mikrózható ételek. A teste is hús, amit bőrből gyömszöltek, majd avval együtt a szűk szoknyába és a szűk pólóba. Üres tekintet, cigarettát szorító ajkak, kisejlő fogak. A bevásárlókocsi fogantyúját markolja. És a kocsi tele van. Dugig.

David az orrán át szívja be a levegőt, szinte érzi az olcsó parfüm és az áruházi veríték elegyét. *A Halál...*

Ha ötlet hiányban szenved, vagy elfogja a kétség, mindig ezt a képet nézi. Maga a Halál, ami ellen küzdeni kell. Minden társadalmi trend, ami a kép felé mutat, a gonosz műve, minden, ami távolodik tőle... csak jobb lehet.

Magnus szobájának ajtaja kinyílt, és Magnus lépett ki, pokémonos kártyával a kezében. A szobából Boll Béka felháborodott

hangja szűrődött ki: „Hééé, figyelj csak!” Magnus feltartotta a kártyát.

– Apu, Dark Golduck szem vagy víz típusú pokémon?

– Víz. Picim, lehetne ezt...

– De hiszen a szemével támad.

– Igen, de... Magnus, ne most! Amint kész vagyok, jövök, rendben?

Magnus meglátta az újságot, ami David előtt hevert kinyitva.

– Mit csinálnak?

– Légy szíves, Magnus! Dolgozom. Majd jövök.

– A svéd... vodkát... pornóval adják el. Mi az a vodka?

David összecsukta az újságot, és megragadta Magnus vállát. Magnus ellenállt, próbálta kinyitni az újságot.

– Magnus! Komolyan beszélek. Ha most nem tudok dolgozni, később nem érek rá majd arra, hogy veled foglalkozzam. Menj be a szobádba, csukd be az ajtót! Mindjárt jövök.

– Miért kell folyton *dolgoznod*?

David felsóhajtott.

– Bár tudnád, milyen keveset dolgozom más szülőkhöz képest! De légy szíves, most egy kicsit hagyj békén!

– Jó, jó, jó.

Magnus kicsavarta magát David szorításából, és visszament a szobájába. Az ajtó becsukódott. David tett egy kört a szobában, törülközővel megtörölgette a hónalját, majd visszaült az íróasztalhoz. A Kungsholm partjára néző ablak tárva-nyitva állt, de szinte semmi légmozgás nem volt, és bár David meztelen felsőtesttel ült, így is izzadt.

Megint kinyitotta az újságot. Valami vicceset kell kihozni ebből.

A svéd vodkát pornóval adják el

Két centrumpártos nő vodkával önti le a Penthouse egyik számát, hogy kimutassák nemtetszésüket. „Fel vannak háborodva”,

szólt a képaláírás. David az arcukat tanulmányozta. Elsősorban vádlónak találta a tekintetüket, mint akik legszívesebben felnyársálnák vele a fényképész. A szesz végigfolyt a címlapon pózoló meztelen nőn.

Annyira groteszk hatást keltett, hogy nehéznek bizonyult viccet alkotni belőle. David végigpásztázta tekintetével az oldalt, próbált kapaszkodót találni.

Fotó: Putte Merkert.

Ez lesz az.

Putte. Merkert. David hátradőlt a dolgozószekében, felnézett a plafonra, és fogalmazni kezdett. Pár perc múltán elkészült a szöveg váza, amit kézzel papírra vetett. Megint megnézte a nőket. Most már ő volt vádló tekintetük célkeresztjében.

– Szóval gúnyt akarsz űzni belőlünk és az állásfoglalásunkból? – mondták. – És te mit teszel le az asztalra?

– Igen, igen – mondta David fennhangon az újságnak. – Én legalább veletek ellentétben tudom jól, hogy pojáca vagyok.

Írt tovább, zsongó fejfájással, amit a furdaló lelkiismeretnek tudott be. Húsz perc múlva előállt egy elfogadható szöveg. Ha lendületesen adja elő, talán még vicces is lesz. Rásandított a Supermarket Ladyre, de nem kapott útmutatást. Lehet, hogy ő is a nő nyomában lépdel, vagy a kosarában üldögél.

Fél öt volt. Négy és fél óra múlva kellett színpadra lépnie, és máris kezdődött a lámpaláz.

Ivott egy csésze kávé, elszívott egy cigarettát, majd bement Magnushoz, fél órán át beszélgetett a pokémonokról, segített Magnusnak rendezni a kártyákat, és lefordította a rajtuk álló szöveget.

– Apu – kérdezte Magnus. – Tulajdonképpen mit dolgozol?

– Hisz tudod. Egyszer eljöttél a Kútba. Mesélek ezt-azt, az emberek nevetnek, és... hát ennyi. És ezért fizetnek nekem.

– Min nevetnek?

David belenézett a nyolcéves Magnus komoly szemébe, és maga is nevetésben tört ki. Megsimogatta Magnus fejét, és azt

felelte: – Nem tudom. Tényleg nem tudom. Most kávézom egy kicsit.

– Naaa. *Mindig* kávézol.

David felállt a földről, ahol a kártyák heverték kiterítve. Az ajtóban megfordult, és a fiát nézte, amint a földön ülve olvas egy kártyát, az ajka mozogva formálta a szavakat.

– Szerintem – mondta David – az emberek azért nevetnek, mert nevetni *akarnak*. Pénzt fizettek azért, hogy bemehessenek nevetni, és aztán nevetnek.

Magnus megrázta a fejét. – Semmit nem értek – mondta.

– Ááá – mondta David. – Én sem.

Eva fél hatkor megjött a munkából, és David az előszobában üdvözölte.

– Szia, szívem – mondta Eva. – Mi újság?

– Halál, halál, halál – felelte David a hasát fogva. Megcsókolta Evát. A nő felső ajka sós volt az izzadságtól. – És veled?

– Megvagyok. Csak kicsit fáj a fejem. Amúgy minden rendben. Tudtál írni valamit?

– Nem, az ott... – David elnagyolt mozdulattal az íróasztal felé intett. – Tudtam, de nem sikerült túl jól.

Eva bólintott. – Aha, értem. Hallhatom majd?

– Ha akarod.

Eva bement Magnushoz, David pedig a vécére, kifolyatni magából az idegesség egy részét. Egy kicsit még üldögélt a vécülőkén, nézte a zuhanyzófüggöny fehér halas mintáját. Fel akarta olvasni a szöveget Evának, igen, fel kell olvasni Evának a szöveget. Vicces volt, de szégyellte, és félt, hogy Eva megjegyzést tesz a... mondanivalójára. Pedig nem is volt mondanivalója.

Lehúzta a vécét, és hideg vízzel megmosta az arcát.

Komikus vagyok. Nincs evvel baj.

Igen. Hogyne.

* * *

Könnyű vacsorát, gombaszószos omlettet ütött össze, miközben Magnus és Eva elővette a Monopolyt a nappaliban. Csorgott a veríték David hónaljáról, amikor a tűzhelynél állva sütötte a gombákat.

Ez az időjárás!? Természetellenes.

Egy kép jelent meg előtte: üvegházhatás. Igen. A föld, mint egy hatalmas üvegház. Űrlények ültettek bennünket évmilliókkal ezelőtt. Hamarosan jönnek az aratásra.

Kikanalazta az omletteket a tányérokra, és kiáltott, hogy kész a vacsora. Jó kis kép, de vajon vicces? Nem. De ha veszünk egy eléggé ismert személyt, mondjuk Staffan Heimerssont, és azt mondjuk, hogy ő az űrlények áruház vezetője? Más szóval Staffan Heimersson egy személyben felelős az üvegházhatásért...

– Min gondolkodsz?

– Áá, semmin. Hogy Staffan Heimersson tehet a melegről.

– Oké...

Eva várt. David megrántotta a vállát. – Nem, ennyi. Nagyjából.

– Anyu? – Magnus végzett a paradicsomdarabkák kiszedegésével a salátájából. – Robin azt mondta, hogy ha melegebb lesz, akkor megint fognak élni dinoszauruszok a földön, ez igaz?

A Monopoly parti alatt egyre jobban fájt a fejük, és mindenki indokolatlanul ingerült lett, amikor pénzt veszített. Fél óra után tartottak egy kis tévészünetet, hogy megnézzék a gyerekműsort, és Eva kiment a konyhába kávéfőzni. David a kanapén ülve ásított. Elálmosodott, mint mindig, ha ideges volt. Legszívesebben aludt volna.

Magnus felkuporodott mellé, és együtt néztek egy ismeretterjesztő filmet a cirkusztól. Amikor elkészült a kávé, David Magnus tiltakozása ellenére felállt. Eva a tűzhely előtt az egyik szabályzót csavargatta.

– Furcsa – mondta. – Nem lehet elzárni.

Az ellenőrzőfény, ami azt jelezte, hogy a tűzhely be van kapcsolva, nem akart kialudni. David taláломra eltekert néhány szabályzót, de semmi nem történt. A platni, amin a bugyogó kávéfőző állt, izzott a melegtől. Az adott pillanatban nem tudtak mit tenni, így David felolvasta a szövegét. Közben itták a kávé, sok cukorral és cigarettáztak. Eva viccesnek találta.

– Előadhatom?

– Hogyne.

– Szerinted nem...?

– Mi?

– Hát, arrogáns. Elvégre igazuk van.

– És az mit számít?

– Semmit. Kösz.

Tíz éve voltak már házasok, és alig telt el nap, hogy David ne nézett volna Evára, azt gondolva: Milyen átkozottul szerencsés vagyok! Ő, nyilván adódtak sötét napok, sőt örömtelen hetek, de a latyak legmélyén olyankor is egy emléktábla hevert, amibe az „átkozott szerencse” szavakat vészték, még ha éppen akkor nem is látszott. De aztán ismét a felszínre emelkedett.

Eva gyerekeknek szóló ismeretterjesztő könyveket szerkesztett és illusztrált egy kisebb kiadónál, a Hippogriffnél, és ő maga is írt és illusztrált két könyvet Hubáról, a filozofikus beállítottságú hódról, aki szeretett építeni. Nem aratott hatalmas sikert, de mint Eva egyszer grimaszolva megjegyezte: – A felső középosztálynak mintha tetszene. Az építészeknek. Hogy a gyerekeiknek is tetszik-e, az már kétséges. – David úgy vélte, a két könyv lényegesen mulatságosabb, mint az ő monológjai.

– Anyu! Apu! Nem lehet kikapcsolni.

Magnus a tévé előtt állva integetett a távirányítóval. David megnyomta a kikapcsoló gombot a készüléken, de a képernyő nem sötétült el. Akárcsak a tűzhely, de a tévé dugaszához legalább hozzá lehetett férni, így David kihúzta, miközben a bemondó

felkonferálta a híradót. Egy röpke másodperc erejéig olyan volt, mint amikor az ember fémdarabot választ le egy mágnesről; a konnektor szívta magába a dugaszt. Szikrák repkedtek, David ujjain csiklándós érzés futott végig, majd a bemondót elnyelte a sötétség.

David feltartotta a dugaszt. – Láttátok? – kérdezte. – Olyan volt, mint egy... rövidzárlat. Biztos leverte az összes biztosítékot. – Felkapcsolta a lámpát. A csillár felgyulladt, és utána már nem lehetett lekapcsolni.

Magnus felpattant a kanapéra.

– Gyertek! Folytassuk!

Hagyták, hogy Magnus megnyerje a játékot, és miközben számolta a pénzét, David összeszedte a fellépős cipőjét, ingét és az újságot. Amikor kiment a konyhába, Eva éppen a tűzhelyet húzta el.

– Neee! – mondta David. – Ne csináld!

Eva becsípte az ujját és szitkozódott. – Francba már... csak nem hagyhatjuk így. El kell mennem apuhoz. A ménkübe... – Eva ráncigálta a tűzhelyet, de az teljesen beragadt a szekrények közé.

– Hagyd! – mondta David. – Hányszor felejtettük már bekapcsolva, amikor elmentünk lefeküdni, és soha nem történt semmi.

– Tudom, tudom. De itt hagyni... – Eva a sütő ajtaja felé rugott. – Évek óta nem takarítottunk ki mögötte. Akár a disznóól. A fenébe, de fáj a fejem.

– Eva, pont ehhez van most kedved? Kitakarítani a sütő mögött?

Eva leeresztette a kezét, megrázta a fejét, és felnevetett.

– Nem. Bekattantam. Hagyom a csudába.

Mégis utolsó támadást indított, mint valamilyen bezárt, elkeseredett állat, még egyszer rántott egyet a tűzhelyen, de hiába. Feltette a kezét, feladta. Magnus kijött a konyhába a pénzével.

– Kilencvenhétezer-négyszáz. – Hunyorított. – Baromira fáj a fejem. Agyrém.

Mint akik búcspoharat emelnek elválás előtt, mindhárman magukhoz vettek egy fájdalomcsillapítót és egy pohár vizet, kocintottak és nyeltek.

Magnus David anyjához ment aludni, Eva az apját készült meglátogatni Järfällában, de éjszakára haza szándékozott jönni. Fel-emelték Magnust maguk közé, és mindhárman pusztit adtak egymásnak.

– Aztán ne nézz túl sok Cartoon Networkot a nagyinál! – mondta David.

– Jaj – mondta Magnus. – Már nem is nézem.

– De jó – mondta Eva. – Akkor...

– A Disney Channelt nézem. Sokkal jobb.

David és Eva még egyszer megcsókolták egymást, és a szemük megcsillant, amikor arra gondoltak, hogy később, az éjjel, kettesben maradnak. Majd Eva kézen fogta Magnust, és egy utolsót intgetve elindultak. David a járdán állva nézett utánuk.

Hogy soha ne láthassam őket viszont...

A szokásos félelem kerítette hatalmába. Túl jó volt hozzá eddig az isten, valami tévedés történt, többet kapott, mint amit megérdemelt. És most mindent elvesznek tőle. Eva és Magnus eltűntek a saroknál, és valami nógatta őt, hogy fusson utánuk, állítsa meg őket, és mondja azt, hogy: – Gyertek, menjünk haza! Megnézzük a Shreket, monopolizunk, nem... nem szabad elválnunk egymástól.

A szokásos félelem fogta el, csak most erősebben, mint máskor. Mégis uralkodott magán, megfordult, és elindult a Sankt Eriksgata felé, miközben halkán darálta az új szöveget, hogy rögzüljön:

Hogy jön létre egy ilyen fénykép? A két nő fel van háborodva, így mit tesznek? Nos, bemennek az italboltba, vesznek egy rekesz piát, majd egy kupac pornólapot. Amikor már két órája locsolják az újságokat, VÉLETLENÜL meglátja őket az Aftonbladet fotósa, PUTTE MERKERT.

– Helló! – mondja Putte Merkert. – Mit csináltok?

– Hát, piával öntjük le a pornóújságot – felelik a nők.

– Aha – gondolja a fotós. – Ez jó kis sztori.

Nem. Nem a fotós. Putte Merkert. Mindig a nevét használni.

– Aha – gondolja Putte Merkert. – Ez jó kis sztori.

A híd közepén David valami furcsát vett észre, és megállt.

Nemrégiben olvasta az újságban, hogy milliószámra élnek patkányok Stockholmban. Soha nem látott egyet sem, de most itt volt három is, a Sankt Erik híd közepén. Egy nagy és két kisebb. Köröket leírva futottak a járdán, egymást kergették.

A patkányok sziszegtek, kimutatták a fogukat, és az egyik kisebb beleharapott a nagy hátába. David hátrált egy lépést, majd felnézett. Egy idősebb férfi néhány lépés távolságra állt tőle, a patkányokon túl, és tátott szájjal követte a harcot.

A kicsik akkorák voltak, mint a kölyökmacskák, a nagy meg, mint egy törpenyúl. Csupasz farkuk az aszfaltot csapdosta, és a nagy patkány felvisített, amikor a másik kicsi is a hátába vájta a fogát, és a bundája nedvesen feketélt a vértől.

Vajon... a kicsik a kölykei?

David hirtelen rosszul lett, a szája elé kapta a kezét. A nagy patkány görcsösen vonaglott ide-oda, megpróbálta lerázni a két kicsit. David még soha nem hallott patkányt visítani, nem is tudta, hogy képesek rá. Rémes hang hagyta el a nagy patkány száját, mintha egy haldokló madár adta volna ki.

Még néhányan megálltak a túloldalon. Mindenki a patkányok küzdelmét figyelte, és David fejében rögzült a pillanat, ahogy emberek gyülekeznek végignézni a sajátos versenyszámot. Patkánypankráció. El akart menni, de nem tudott. Egyrészt sok autó haladt át a hídon, másrészt nem tudta levenni a szemét a patkányokról. Valami maradásra kényszerítette, látni akarta, mi lesz a vége.

A nagy patkány hirtelen megmerevedett, a farka úgy állt el a testétől, mint egy rúd. A kicsik tekeregtek, karmukkal a nagy hasát kaparászták, és a fejük ide-oda rángatózott, ahogy tépázták a bőrét.

A nagy előrecsúszott, míg nem elérte a híd szélét, hátán cipelve terhét átkúszott a korlát alatt, majd átesett a peremen.

David még épp időben át tudott nézni a korlát felett, hogy lássa a becsapódást. A forgalom zaja elnyomta a csobbanást, ahogy a patkányok a fekete vízbe estek, egy pillanatra vízcseppek felhője verte vissza az utcai fényeket, majd az egésznek vége szakadt.

Az emberek társalogva folytatták útjukat.

– Soha nem láttam ehhez foghatót... a hőség teszi... apu mesélte egyszer, hogy... fejfájás...

David a halántékát masszírozva haladt tovább a hídon. Az emberek a túloldalon viszonyozták tekintetét, és mindannyian halványan, szégyenkezve mosolyogtak, mintha együtt jártak volna a tilosban. Amikor az idősebb férfi, aki már az elejétől fogva ott állt, elhaladt mellette, David megkérdezte: – Elnézést, de... magának is fáj a feje?

– Igen – felelte a férfi, és ökölbe szorított kezét a fejére szorította. – Borzalmasan.

– Csak kíváncsi voltam.

A férfi a piszkosszürke aszfaltra mutatott, ahol egy kis patkányvérfolt látszott, és azt mondta: – Talán nekik is fáj. Talán amiatt...

– Elhallgatott és Davidot nézte. – Maga volt a tévében, ugye?

– Igen. – David ránézett az órájára. Öt perc múlva kilenc. – Bo csásson meg, muszáj...

Folytatta az útját. Elfojtott pánik vibrált a levegőben. Kutyák ugattak, és az emberek gyorsabban mentek az utcán a megszokott-nál, mint akik igyekeznek elkerülni azt, ami közeleg. David gyorsan lesétált az Odengatán, elővette a mobilját, és Evát hívta. A metróállomás magasságában Eva felvette.

– Szia – mondta David. – Hol vagy?

– Épp most ültem be az autóba. És te? Anyádnál is ugyanaz volt. Megpróbálta elzárni a tévét, amikor megérkeztünk, de nem lehetett.

– Magnus biztos örült. És te? Nem... nem is tudom, de... mu-
száj elmenne apádhoz?

– Miért?

– Hát... fáj még a fejed?

– Igen, de nem annyira, hogy ne tudnék miatta vezetni. Ne ag-
gódj!

– Nem is. Csak van egy érzésem, hogy... valami rusnya dolog
készül. Neked nincs?

– Nincs. Ilyet nem érzek.

Egy férfi állt az Odengata és a Sveaväg kereszteződésében lévő
telefonfülkében, és a készülék villáját nyomogatta. David már épp
mesélt volna a patkányokról, de megszakadt a vonal.

– Halló? Halló?

Megtorpant, megint hívta a számot, de nem sikerült elér-
nie. Csak recsegés hallatszott. A férfi a telefonfülkében lecsapta
a kagylót, káromkodott, és kijött a fülkéből. David kikapcsolta a
telefon, hogy új próbát tegyen, de a kijelző nem akart elsötétedni.
Veritékcsepp hullott a homlokáról a gombokra. A telefon képte-
lenül melegnek tűnt, mintha az akkumulátor hevült volna túl. Meg-
nyomta a kikapcsoló gombot, de semmi nem történt. A kijelző
tovább világított, és az akkumulátor feltöltöttségét jelző ikonon
újabb csík jelent meg. Az óra 21:05-öt mutatott, és David kocogva
indult tovább a Kút felé.

Az étteremtől nem messze már hallotta, hogy az előadás el-
kezdődött. Benny Lundin hangja dübörgött ki az utcára, a fiúk és
lányok eltérő végzési szokásairól sóderolt, mire David elfintoro-
dott. Öröme a poén után nem harsant fel a nevetés. Pillanatnyi
csend állt be, és amikor David a bejáratához érkezett, Benny épp
belefogott a következő témába: a lehető legrosszabbkor sztrájkoló
óvszer-automaták. David megállt a bejáratban, pislogott.

Az egész helyiség fényben úszott. A teremvilágítás, amit ál-
talában eloltanak, hogy jobban érvényesüljön a színpadi fény,

beragyogta a teret. Az asztaloknál és a bárnál ülő emberek elgyötört tekintettel bámulták az asztalt és a földet.

– Hitelkártyát elfogadnak?

Ez volt a csattanó. A közönség általában visítva röhögött Benny sztoriján, amiben megpróbál szerb maffiózóktól feketén óvszert vásárolni. De most senki nem nevetett. Csendben szenvedtek.

– Fogd már be, a szentségit! – kiabált fejét fogva egy részeg férfi a bár mellől. David meg tudta érteni az illetőt. A hangerő túlságosan magasra volt állítva, a falak beleremegtek. A mindenkit gyöttrő fejfájás mellett az egész felért egy tömegkínzással.

Benny idegesen vigyorgott. – Szünnap van a korrekciós suliban? – kérdezte.

Amikor ezen sem nevetett senki, Benny visszatette a mikrofont az állványra, és elbúcsúzott: – Részemről köszönet. Remek közönség voltak. – Majd elhagyta a színpadot, és elindult a konyha felé. Egy pillanatra mindenki megkövült, amiért ilyen hirtelen szakadt félbe a műsor. Majd a mikrofon berezonált, és pokoli visítás hasított ketté a tömör levegőt.

A helyiségben mindenki a fejéhez kapott, és néhányan a gerjedő hanggal együtt sikítottak. David elszántan a mikrofonhoz szaladt, és megpróbálta kirángatni a falból. A gyenge áramtól hangyacsipéseket érzett a bőrén, de a dugasz nem mozdult. Pár másodperc elteltével a gerjedés hentesfűrészként hasított az agyába, és kezét a fülére szorítva, kénytelen volt feladni.

Megfordult és a konyhát vette célba, de útját állta a sok ember, akik asztaluktól felállva tülekedtek a kijárat felé. Egy nő, aki be kevesebb tisztelet szorult az étterem tulajdona iránt, félrelökte Davidot, és egyszer a keze köré tekerte, majd megrántotta a mikrofon vezetékeit. Csak az állványt sikerült feldöntenie. A rezonálás nem maradt abba.

David felnézett a hangmérnöki fülkébe, ahol Leo eredménytelenül nyomogatta az összes fellelhető gombot. David már éppen kiáltani akart neki, hogy csapja le az áramot, amikor taszajtottak

rajta egyet, és az alacsony pódiumra zuhant. Kezét még mindig a fülére szorítva, fekvé látta, ahogy a nő meglóbálja feje fölött a mikrofont, majd a kőpadlóhoz csapja.

A terem elcsendesedett. A közönség tagjai megtorpantak, körülnéztek. Megkönnyebbült sóhajok törtek fel mindenhonnan. David feltápáskodott, látta, ahogy Leo int neki, és mutatóját elhúzza a nyaka előtt. David bólintott, megköszörülte a torkát, majd elkiáltotta magát:

– Helló!

A tekintetek rászegeződtek.

– Sajnos a ma esti előadások elmaradnak... műszaki problémák miatt.

Páran felnevettek. Gúnyosan.

– Köszönjük fő szponzorunknak, az Elektromos Műveknek, és... a mielőbbi vizontlításra.

Elszórt fújozás hallatszott. David széttárta a karját, amivel azt szeretne volna mondani, hogy: *Kurvára bocs, de nem tehetek róla*, de az emberek már nem törődtek vele. Mindenki a kijárat felé indult. Néhány perc alatt kiürült az étterem.

Leo zabos arcot vágott, amikor David a konyhába lépett.

– Mi volt ez az Elektromos Művekkel? – kérdezte.

– Vicc.

– Vagy úgy. Remek.

David mondani készült valamit a kapitány felelősségéről a sülyedő hajón, hiszen elvégre Leo vezette az éttermet, és legközelebbre ő, *Leo* készülhetne forgatókönyvvel fordított áramszünet esetére, de aztán inkább nem szólt semmit. Egyfelől nem engedhette meg magának, hogy barátságtalan legyen Leóval, másfelől egyéb gondja is volt.

Bement az irodába, és bepötyögte Eva mobilszámát az asztali készülékbe. Ezúttal kicsöngött, de csak a hangposta vette fel. Üzenetet hagyott neki, hogy amint tudja, hívja őt vissza az étteremben.

Sört hoztak, és a komikusok a konyhában iszogattak a ventilátorok robajában. A ventilátorokat még a szakácsok kapcsolták be, hogy enyhítsék a kikapcsolhatatlan főzőlapokról áradó hőséget, és most már nem lehetett őket leállítani. A művészek alig hallották egymás hangját, de legalább hűvös volt.

A legtöbben elszállingóztak, ám David úgy döntött, marad, hát ha Eva telefonál. A tízórás rádióhírekben bemondták, hogy ez az elektromos jelenség mintha csak Stockholm környékét érintené, és bizonyos helyeken a feszültség azzal mérhető össze, ami a villámcsapást megelőző pillanatban tapasztalható. David érezte, ahogy karján a szőr égnek áll. Talán libabőr, talán elektromos erőter.

Amikor bizsergést érzett a csípőjében, először azt hitte, azt is a levegőben lévő feszültség okozza, de aztán rájött, hogy a mobilja vibrál. Nem ismerte fel a kijelzőn megjelenő számot.

– Tessék, itt David.

– David Zetterberggel beszélek?

– Igen.

A férfi hangjában volt valami, amitől David gyomra összerándult. Felkelt az asztaltól, és tett pár lépést a folyosón az öltözők felé, hogy jobban halljon.

– Göran Dahlman vagyok, orvos a Danderydi Kórházban...

Amikor a férfi elmondta a mondandóját, David testét kiverte a hideg veríték, és lába felmondta a szolgálatot. A falnak dőlve lecsúszott a cementpadlóra. Bámulta a kezében a telefont, majd elhajította, mintha mérges kígyót szorongatott volna. A készülék végigcsúszott a földön, és Leo lábába ütközött. Leo felnézett.

– David! Mi van veled?

Az ezt követő fél óráról Davidnak nem maradtak emlékei. A világ megdermedt, értelmét veszítette. A forgalom csak a legalapvetőbb szabályokat tudta követni, mivel az elektronika teljesen felmondta a szolgálatot, így Leo megküzdött a vezetéssel. David görnyedten ült az utasülésben, és üveges tekintettel bámulta a sárgán villogó közlekedési lámpákat.

Csak a kórház bejáratánál tudta magát annyira összeszedni, hogy visszautasítsa Leo ajánlatát, miszerint felkíséri. Nem emlékezett, mit felelt Leo, nem emlékezett, hogy találta meg az osztályt. Egyszer csak ott volt, és az idő újra elindult, kitartóan haladt előre.

Egy dologra mégis emlékezett. Amikor végigment a folyosón Eva szobája felé, az összes ajtó felett villogtak a lámpák, és egy riasztó folyamatosan vijjogott. Helyénvalónak tűnt, hiszen a katasztrófa minden képzeletet felülmúlt.

Eva jávorszarvassal ütközött, és akkor hunyt el, miközben David a kórházba tartott. Az orvos a telefonban azt mondta, nincs remény, de a szíve még ver. Most már nem vert. 22:36-kor állt meg. Huszonnégy perccel tizenegy előtt a szíve felhagyott azzal, hogy a vért keringesse a testében.

Egyetlen izom egyetlen emberi lény testében. Légypiszok az idő tengerén. És a világ elpusztult. David leeresztett karral állt Eva ágya mellett, homloka égett a fájdalomtól.

Itt feküdt David jövője, minden jó, amit még várt az élettől. Itt feküdt az elmúlt tizenkét év. Mindennek vége, az idő elviselhetetlen jelenbe zsugorodott össze.

David térdre rogyott Eva mellett, megfogta a kezét.

– Eva – suttogta. – Ez így nincs rendjén. Képtelenség. Hiszen szeretlek. Nem érted? Nem tudok nélküled élni. Fel kell ébredned. Nélküled nem megy, semmi nem megy. Nagyon szeretlek, ennek nem szabad így történnie.

Csak beszélt, és beszélt, minél többször mondta el ismétlődő mondatokból álló monológját, annál valóságosabbnak és igazabbnak hatott, míg el nem kezdett benne érlelődni a meggyőződés, hogy akár el is érhet vele valamit. Minél többször mondta el, hogy ez képtelenség, annál abszurdabbá vált az egész helyzet, és már éppen hatalmába kerítette egy érzés, miszerint ha tovább mormol, megtörténik a csoda, amikor az ajtó kinyílt.

– Hogy van? – kérdezte egy női hang.

– Jól. Jól – mondta David. – Menjen innen!

Eva hűlő kezét saját homlokára szorította, és hallotta a textíli suhogását, amikor az ápolónővér leguggolt mellé. Kéz érintését érezte a hátán.

– Tehetek valamit?

David lassan a nővér felé fordította tekintetét, majd még mindig Eva kezét fogva hátrahőkölt. A nővér úgy festett, mint a halál maga. Arccsontja kiállt, kinnal telt szeme tágra nyílt.

– Ki maga? – kérdezte David.

– A nevem Marianne – mondta a nővér, és szinte nem is mozdult az ajka.

Nagy szemmel bámultak egymásra. David erősebben szorította Eva kezét, mert meg akarta óvni a nőtől, aki azért jött, hogy elragadja. De a nővér nem mozdult feléjük. Csak szífogott, és azt mondta: – Bocsásson meg... – majd összeszorította a szemét, és kezét a fejére szorította.

David megértette. Nemcsak neki fáj a feje, nemcsak neki szaggatott a szíve. A nővér lassan felállt, megtántorodott, majd elhagyta a szobát. A külső világ egy szempillantás alatt David tudatába hatolt, mire jelzések, riasztók és szirénák kavalkádját hallotta a kórházon belül és kívül egyaránt. Minden a feje tetejére állt.

– Gyere vissza! – suttozta. – Magnus. Hogy mondjam el Magnusnak? Hiszen egy hét múlva tölti be a kilencet, tudod jól. Palacsintatortát kért. Hogy kell palacsintatortát csinálni, Eva? Hiszen mindig te készítetted, megvetted már a málnát, meg mindent. Ott-hon vannak a hűtőben, hogyan menjek haza és nyissam ki a hűtőt, ahol ott a málna, amit te vettél, hogy palacsintatortát csinálj, és hogy vegyem ki őket, és...

David felüvöltött. Utolsó hosszú ordítást hallatott, míg ki nem fogyott a levegő a tüdejéből. Ajkát a nő ujjpereceire szorította. – Mindennek vége – dünnyögte. – Nem vagy többé. Én sem vagyok többé. Semmi sincs többé.

A fejfájása annyira erős lett, hogy kénytelen volt figyelni rá. Reménysugár járta át a bensőjét: Mindjárt meghal. Igen. Ő is most fog meghalni. Az agya recsegve szétroppant, ahogy egyre csak duzzadt, duzzadt a fájdalom, és még annyit tudott mondani magának meggyőződéssel, hogy:

Meghalok. Most halok meg. Köszönöm.

Egyszer csak abbamaradt. Minden abbamaradt. A riasztók és a szirénák elnémultak. A szobában elsötétültek a lámpák. Hallotta saját lihegését. Eva keze ragacos volt az ő izzadságától, végigcsúszott a homlokán. A fejfájás elmúlt. Szórakozottan dörzsölte Eva kezével a bőrét, a homlokát megkarcolta a nő jegygyűrűjével, akarta, hogy visszatérjen a fájdalom. Amikor elmúlt a fejfájás, a mellkasában felizzó fájdalom vette át a helyét.

A földet bámulta. Ezért nem látta a fehér lárvát, ami a mennyezeten át leesett, és az Evát borító sárga kórházi pokrócon kötött ki, majd fűrt tovább lefelé.

– Szerelmem – suttogta David Eva kezét szorongatva. – Úgy volt, soha nem válunk el, nem emlékszel?

Eva keze megrándult, majd viszonzta a férfi szorítását.

David nem sikoltott, meg sem mozdult. Csak bámulta a nő kezét, megszorította. Eva keze viszonzta. Davidnak leesett az álla, kidugta a nyelvét, és megnedvesítette az ajkát. Nem az öröm a jó szó akkori érzésére, inkább olyan volt, mint amikor az ember rémálomból ébred fel, és pár másodpercig még össze van zavarodva. A lába először nem engedelmeskedett, amikor talpra állt, hogy megnézzé Evát.

Amennyire lehetett, megtisztították és rendbe szedték, de az arca fele egyetlen seb volt. A jávorszarvasnak biztos még sikerült elfordítania a fejét, vagy utolsó kétségbeesésében megpróbálta megtámadni az autót. A szarvas feje, az agancsa ütötte át először a szélvédőt, és az agancs egyik lapátja eltalálta Eva arcát, mielőtt az állat súlya agyonnyomta.

– Eva! Hallasz engem?

Semmi válasz. David végighúzta kezét saját arcán, szíve vadul kalapált.

Biztos csak... görcs volt. Nem létezik, hogy él. Nézz már rá!

Bár hatalmas kötés takarta a nő jobb arcát, látszott, hogy az arc... túl kicsi. Hogy hiányzik a csont, a bőr, a hús a kötés alól. Említették, hogy csúnyán roncsolódott, de David csak most fogta fel, mennyire...

– Eva? Én vagyok az.

Ezúttal nem görcs volt. Eva karja megrándult, és David lábára csapott. Majd Eva minden figyelmeztetés nélkül felült. David ösztönösen hátrált egy lépést. A takaró lecsúszott Eváról, halk csilingelés hallatszott, és kiderült, hogy David messze nem fogta fel, mennyire...

Eva felsőteste pucér volt, a ruhákat levágták róla. Mellkasának jobb oldalán lyuk tátongott, amit alvadt vér és lifegő bőr vett körül. Valami egyre csilingelt odabent. Egy pillanatra David nem is Evát látta, csak valamilyen szörnyet, és el akart szaladni. De a lába nem moccant, és pár másodperc elteltével visszatért a józan esze. Visszaállt az ágy mellé.

Ekkor meglátta a csilingelés forrását. Érfogók. A mellkasában néhány fémcsipesz kapaszkodott a szakadt erekbe, és ahogy Eva megmozdult, himbálózva egymásnak verődtek. David szárazon nyelt egyet. – Eva? – mondta.

Eva a fejét arra fordította, ahonnan a hangot hallotta, majd kinyitotta egyetlen szemét.

Ekkor sikított fel David.

Vä llingbyplan, I7:32

Mahler lassan haladt át a téren, inge alatt ragadt a bőr az izzadságtól. Kezében egy zacskó ennivalót vitt a lányának. Kipufogógáz

színű galambok bukdácsoltak el a lába elől, amikor már csak tíz centire lépkedett tőlük.

Ő maga is úgy festett, mint egy nagy, szürke galamb. A viseltes zakót tizenöt évvel ezelőtt vette, mert elhízott, és nem fért bele a régi ruháiba. A nadrágot dettó. A hajából már csak egy koszorú maradt a füle fölött, a feje búbja pedig piros és szeplős lett a naptól. Mahlerről nem volt nehéz elképzelni, hogy a zacskóban üres üvegeket cipel, és néha a kukákban kotorászik, akár a galambok, amelyek éppen a szószot csipegették az elhajított virslis papírtálcákról.

Az utóbbiról szó sem volt. De ezt a benyomást keltette. Lúzernek tűnt. Útban az Ångermannangata felé, az Åhlen Åruház árnyékában, Mahler szabad kezének ujaival benyúlt a tokája alá, és előhúzta a nyakláncot. Eliastól kapta ajándékba. Hatvanhét tarkabarka műanyag gyöngy egy horgászdamilra felfűzve, és mindörökre a nyaka köré csomózva.

Jártában hüvelykujjával egyenként morzsolgatni kezdte a gyöngyöket, mint aki rózsafüzérrel imádkozik.

Miután megmászta a három emeletet a lánya lakásáig, kénytelen volt kifűjni magát. Majd saját kulcsával kinyitotta az ajtót. A lakásban sötét volt, és bent rekedt a fülledt, áporodott levegő.

– Szia, kislányom. Csak én vagyok az.

Nem érkezett válasz. Mint mindig, most is a legrosszabbtól tartott.

De Anna otthon volt, és élt. A falnak fordulva, összekuporodva feküdt Elias ágyán a Berci, az erőművész macis paplanhuzaton, amit még Mahler vett. Mahler letette a zacskót, átlépdelt a poros legókockák felett az ágyhoz, majd óvatosan lábtól az ágy szélére ült.

– Hogy vagy, kicsim?

Anna az orrán át lélegzett. Erőtlen hangon szólalt meg.

– Apu... érzem az illatát. Őrzi a huzat. Az illata még itt van.

Mahler szíve szerint lefeküdt volna az ágyra Anna mögé. Átölelte volna, az apukája lett volna, aki elűz minden fájdalmat. De nem mert. A léces betét eltört volna a súlya alatt. Így csak ült, és nézte a legókockákat, amikből két hónapja senki nem épít semmit.

Amikor lakást keresett Annának, volt ugyanebben a lépcsőházban egy földszinti is. De Mahler nem azt választotta, mert félt a betörőktől.

– Gyere, egyél kicsit!

Mahler két adag marhasültet és krumplisalátát szedett műanyag tálcákról, kettévágott egy paradicsomot, és a tányérok szélére tette a két felet. Anna nem válaszolt.

A konyhában a roló le volt eresztve, de a napfény áttüremkedett a réseken, ragyogó csíkokat rajzolva a konyhaasztalra, és megvilágítva a kergetőző porcicákat. Mahler úgy érezte, ki kellene takarítania. Nem bírta rávenni magát.

Két hónappal ezelőtt az asztalt ellepték a tárgyak: gyümölcsök, posta, játékszerek, egy sétán szedett virágszál, Elias valami óvodai készítménye. Az élet kacatjai.

Most már csak két tányér készen vásárolt étel állt rajta. Meleg és porszag. Az élénkvörös fél paradicsomok; siralmas próbálkozás.

Elias szobájához ment, megállt az ajtónyílásban.

– Anna... valamit enned kell. Gyere! Kész van.

Anna megrázta a fejét. – Később eszem. Kösz – mondta a falnak.

– Nem tudsz egy picit feljönni a felszínre?

Amikor Anna nem felelt, Mahler visszament a konyhába, és asztalhoz ült. Gépiesen lapátolta magába az ételt. Rágása mintha visszhangzott volna a néma falak között. Végül megette a fél paradicsomokat. Mindkettőt.

* * *

Katica szállt az erkély rácsára.

Anna épp a csomagolással volt elfoglalva. Mahler roslageni nyaralójába készültek pár hétre.

– Anyu, katica... nézd!

Anna kilépett a nappaliba, és pont látta, ahogy Elias feláll az erkélyen álló asztalra, majd kihajol az elröppenő katica után. Az asztal egyik lába kitört. Anna nem ért oda időben.

Az erkély alatt parkoló terület el. Fekete aszfalt.

– Egyél, kislányom!

Mahler odatartotta a villát Annának egy falat ennivalóval. Anna felült az ágyon, elvette a villát, és maga tette a szájába. Mahler nyújtotta neki a tányért.

Anna arca vörös és duzzadt volt, és ősz tincsek látszottak barna hajában. Négy falatot evett, majd visszaadta a tányért.

– Kösz. Finom volt.

Mahler Elias íróasztalára rakta a tányért, kezét az ölébe tette.

– Jártál ma odakint?

– Nála voltam.

Mahler bólintott. Nem tudott már mit mondani. Amikor felállt, beverte a fejét az ágy fölött lógó lúdba, amely Nils Holgersson vitte a hátán. A falúd verdesett néhányat a szárnyával, meglegyezve Anna arcát. Majd leállt.

Az udvarokon átvágva saját lakásába ment, levette átizzadt ruháit, lezuhanyozott, fürdőköntösbe bújt, és bevett pár Alvedont a fejfájásra. Leült a számítógép elé, és felment a Reuters oldalára. Egy órát szentelt arra, hogy kinézzen, majd lefordítson három hírt.

Egy japán kutyü le tudja fordítani a kutyák ugatását. Műtétrel szétválasztott sziámi ikrek. A férfi, aki Lübeckben bádogdobozokból épített házat. A japán gépről nem volt fotó, így leszedett

egy képet egy labradorról, és azt csatolta. Elküldte az egészet a lapnak.

Aztán elolvasott egy levelet, amelyet egykori rendőrségi forrása írt neki, megkérdezve, hogy van mostanság, rég hallott felőle. Mahler azt írta vissza, pokolian érzi magát, két hónapja meghalt az unokája, és ő maga is nap mint nap az öngyilkosságot fontolgatja. De kitörölte a választ, nem küldte el.

A földön megnyúltak az árnyékok, este hét elmúlt. Felállt a székből, a halántékát dörzsölgette. Kiment a konyhába, kivett egy sört a hűtőből, a felét megitta állva, majd visszatért a nappaliba. A kanapé mellett megtorpant.

A karfa mellett a földön állt a vár.

Elias kapta a hatodik születésnapjára négy hónappal ezelőtt. A létező legnagyobb legóvár. Együtt rakták össze, aztán délutánonként játszottak vele, mindig máshova helyezték a lovagokat, történeteket találtak ki, átépítették, hozzáépítettek. Most úgy állt ott, ahogyan a legutóbb hagyták.

Valahányszor Mahler megpillantotta, fájdalmat érzett, minden alkalommal arra gondolt, ki kellene dobnia, vagy legalább szét kellene szednie, de képtelen volt megtenni. Alighanem élete végéig ott fog állni, ahogy a gyöngy nyakláncsal is együtt fogják eltemetni.

Elias, Elias...

Megnyílt bensőjében a szakadék. Jött a pánik és a mellkasi nyomás. A számítógéphez sietett, felment az egyik pornóoldalra, amire előfizetett, és egy órán át csak kattintgatott, de még egy kis bizsergést sem érzett az altestében. Csak közönyt és undort.

Nem sokkal kilenc után kilépett, és kikapcsolta a számítógépet. A képernyő nem sötétült el. Nem tudott törődni vele. A fejfájás immár a szeme belső oldalát nyomta, majd megveszett tőle. Tett néhány kört a lakásban, ivott még egy sört, végül megállt a vár előtt, és leguggolt.

Az egyik lególovag áthajolt a torony széle fölött, mintha éppen lekiáltana valamit a kaput feszegető ellenségnek.

– Vigyázzá’, mer a végén rád borítom a pisás vödört! – mondta Mahler reszelős hangon, és Elias fulladozott a nevetéstől. – Még! Még! – kiáltozta, mire Mahler felsorolt minden ocsmányságot, amit egy lovag ráboríthat a másokra. Buggyant aludttej.

Mahler felvette a figurát, megforgatta ujjai között. A lovag ezüst sisakja félig eltakarta elszánt arckifejezését. A kezében tartott kard még fénylett. Elias otthoni bábuinak a kardjáról már lekopott a festék. Mahler nézte az ezüstösen csillogó kardot, és két gondolat súlya nehezedett rá, mint fekete kövek:

Ez a kard örökre fényes marad.

Soha többé nem fogok játszani.

Visszatette a lovagot a helyére, a falat bámulta.

Soha többé nem fogok játszani.

Eliast gyászolva már elrágódott rajta, mi minden szűnt meg végleg: erdei séták, játszóterek, gyümölcslé és süti a cukrászdában, a Skanzen, és még számtalan dolog. És itt volt a csupasz valóság: Soha többé nem fog játszani, és ez nemcsak a legóra meg a hideg-melegre vonatkozik. Elias halálával egyszerre tűnt el a játszótársa és a játékkedve.

Ezért nem tudott írni, ezért nem izgatta fel a legcsekélyebb mértékben sem a pornó, és ezért múltak oly lassan a percek. Elvesztette a képzelőerejét, már nem tudott kitalálni új dolgokat. Lehetett volna akár áldás is, hogy csak a szeme elé táruló valóságban kell élnie, nem kell újraalkotni a világot. Lehetett volna. De nem volt az.

Mahler a műtét hegét babrálta a mellkasán.

Az élet az, amivé mi tesszük.

Elvesztette az életerejét, hozzá volt láncolva ehhez a túlsúlyos testhez, amelynek végig kellett vonszolnia magát az örömtelen napokon és éveken. Erre jött rá hirtelen megvilágosodva, és elfogta a vágy, hogy összetörjön valamit. Ökölbe szorított keze a vár felett

remegett, de türtőztette magát, majd kiment az erkélyre, megragadta a rácsot, és rázni kezdte.

Ugató kutya szaladt körbe-körbe az udvaron. Mahler is szívesen követte volna példáját.

Ha az élet összetört,

Üvöltözz és fuss egy kört!

Kínézett a korlát fölött, látta magát lezuhanni, látta, ahogy szétloccsan, mint egy túléllett dinnye. A kutya talán odajönne és megenné. Ez a gondolat vonzóvá tette a lehetőséget. Kutyaeledelként végezhetné be napjait. De a kutya valószínűleg észre sem venne semmit, olyan hisztérikusnak tűnt. Nyilván mindjárt jön valaki, és lelövi.

Kezét feje két oldalára szorította. Előbb-utóbb úgyis szétreped, ha a fájdalom továbbra is ennyire erősödik.

Kicsivel fél tizenegy után Mahler rájött, hogy minden dacára mégis csak élni akar.

Nyolc évvel ezelőtt esett át az első Adams-Stokes szindrómán, éppen egy halással készített interjút, aki hullát fogott a hálójával. Amikor partra léptek a hajóról, a fényerőt hirtelen letekerte valaki, a fény egyetlen ponttá zsugorodott össze, és ezt követően Mahler már csak arra emlékezett, hogy egy hálókupacon fekvé ébred. Ha a halász történetesen nem lett volna jártas szív-tüdő újraélesztésben, Mahler gondoljai megoldódtak volna.

Egy orvos megállapította, hogy Mahler krónikus myocardialis ischaemiában szenved, és pacemakerre van szüksége, amely szabályozza a szívverését. Mahler akkoriban annyira levert volt, hogy fontolóra vette a hazardírozást, gondolta, ad a halálnak is egy esélyt, de aztán mégis alávetette magát a műtétnek.

Aztán jött Elias, és Mahler hosszú évek óta először vette hasznát a szívének. A pacemaker hűségesen ketyegett, aminek köszönhetően annyit nagyapóskodott, amennyit akart.

De most...

Verítékcseppek jelentek meg a haja tövében, és kezét a szívére szorította; legalább kétszer olyan erősen vert, mint általában. Valami módon a szívének sikerült figyelmen kívül hagynia a pacemaker szabályos jeleit, és saját hatáskörben meglódult. Mahler a keze alatt érezte, ahogy a szíve még nagyobb sebességbe kapcsol.

Ujjait a csuklójára helyezte, az ébresztőórára nézett, és számolta a másodperceket. A szíve százhuszat vert percenként, bár nem lehetett benne biztos. Még az óra másodpercmutatója is mintha gyorsabban forgott volna a szokásosnál.

Nyugalom... nyugalom... elmúlik.

Tudta, hogy az efféle szapora szívverés önmagában nem veszélyes, csak ha túl szélsőségesé válik. Inkább az aggodás, a szorongás ártott a betegeknek. Mahler igyekezett nyugodtan lélegezni, miközben a szíve egyre gyorsabban vágózott.

Támadt egy gondolata, és ujjait rátette a pacemakerre, az életét óvó fémdobozra, közvetlenül a bőre alatt. Nem lehetett megállapítani, vajon gyorsabban ketyeg-e, mint máskor, de Mahler gyanította, hogy ez történik. Ugyanúgy viselkedik, mint az óra.

Embriópózban összekuporodott a kanapén. Majd' szétrepedt a feje a fájdalomtól, a szíve őrült módon száguldozott, és meglepetten ébredt rá, hogy nem akar meghalni. Nem. Legalábbis nem akar abba belehalni, hogy egy gép a végkimerülésig hajtja a szívét. Felült, és hunyorogva nézett a számítógép-képernyő fényébe. Az is erősebben világított, és minden ikon elmosódott a vakító fehérségben.

Mit tegyek?

Semmit. Nem volt szabad semmit tennie, ami tovább fokozhatja szíve nyugtalanságát. Visszafeküdt, kezét a szívére szorította. Most már olyan gyorsan vert, hogy nem lehetett kivenni az egyes ütéseket, olyan volt, mint valamilyen egyre tempósabb alvilági dobpergés, és Mahler lehunyta a szemét, várta a crescendót.

Pont amikor azt hitte, hogy a dob bőre átszakad, és a látótere összezsugorodik, mint annak idején, egyszer csak abbamaradt.

Szívének zakatolása leállt, és átvette helyét a megszokott cupogás. Lehunyt szemmel feküdt mozdulatlanul, és megtapogatta az arcát, mint aki ellenőrzi, hogy még mindig jelen van. Az arcát a helyén találta, csatakos volt az izzadságtól. Csiklandozó meleg cseppek csörgedeztek végig hasa hajlataiban.

Kinyitotta a szemét. A számítógép ikonjai a megszokott módon ragyogtak a sötétkék háttéren, majd a képernyő kikapcsolt. A kutya az udvaron abbagyta az ugatást.

Mi történt?

Az óramutató normális ütemben tolta maga előtt a másodperceket, és óriási csend ereszkedett a világra. Csak most tudatosult benne, micsoda lárma és hangzavar előzte meg a hirtelen beálló csendet, amikor már nem szólt. Megnyalta sós ajkát, összekuporodott, és bámulta az órát.

Másodpercek, percek... az egyik másodpercben megszületünk, egy másikban meghalunk.

Úgy húsz perce fekhetett, amikor megszólalt a telefon. Lecsuszszant a kanapéről, és elmászott az íróasztalig. A lába alighanem elbírt volna, de úgy érezte, jobb, ha mászik. Felhúzta magát az íróasztal előtti székbe, és felvette a kagylót.

– Tessék, Mahler.

– Szia, itt Ludde. A Danderydiből.

– Igen... szia.

– Figyelj, van itt valami a számodra.

Ludde Mahler számtalan forrása és informátora közé tartozott, amikor még az újságnak dolgozott. Ludde a Danderydi Kórház portása volt, és néha látott vagy hallott olyasmit, ami „közérdeklődésre tarthat számot”, ahogy ő fogalmazott.

Mahler azt felelte: – Már nem dolgozom, hívd fel Benkét... Bengt Janssont, ő az éjszakai szerkesztő...

– Figyelj már ide! Felkeltek a hullák.

– Miről beszélsz?

– Hullák. Tetemek. A hullaházban. Újra életre keltek.

– Ugyan.

– De, mondom. A kórboncnokok az imént hívtak minket, magukból kikelve, segítségre volt szükségük.

Mahler látta, amint keze automatikusan átnyúl az íróasztalon a jegyzetfüzet felé, de fejét rázva visszahúzta.

– Ludde, nyugodj meg egy cseppet! Hallod magad, miket...

– Igen, tudom. Tudom. De így van. Itt mindenki rohangál... kész káosz van odalent. Felkeltek. Mind.

Mahler csakugyan hallott feltüzelt hangokat a háttérben, de nem tudta kivenni, mit mondanak. Valami zajlott, de...

– Ludde. Vegyük át még egyszer. Az elejétől.

Ludde sóhajtott. A háttérben valaki üvöltött: – Nézd meg a sürgősségin! – Amikor Ludde újra megszólalt, közelebb tartotta a mikrofont a szájához, és a hangja az érzékit súrolta.

– Először minden a feje tetejére állt nálunk az áram miatt. Minden ment, de semmi nem működött. Tudsz róla? Az áramról?

– Igen... igen, tudok.

– Oké. Aztán öt perce... felcsörögtek a hullanyitogatók a recepcióra, és azt mondták, kell nekik pár biztonsági, mert egy csapat hulla készül... megszökni. Oké. Az örök röhögnek, milyen jó poén, de azért lemennek. Oké. Pár perc elteltével az *örök* telefonálnak, hogy erősítésre van szükségük, mert mind felkelt. Még jobb poén. Még többen lemennek, talán valami buli van odalent. Oké. Aztán telefonál egy *orvos*, és az is ugyanazt mondja... és most már a sebszerek is lefelé tartanak.

– De – mondta Mahler – hány hulla van nálatok?

– Nem tudom. Száz. Legalább. Jössz vagy nem?

Mahler az órára nézett. Öt perc múlva fél tizenkettő.

– Igen. Igen, jövök.

– Remek. És hozol...?

– Igen, igen.

* * *

Felöltözött, elpakolta a magnót, a telefont és a digitális fényképezőgépet, amit elmulasztott visszaadni az újságnak, két ezrest Luddénak, biztos, ami biztos, majd amilyen gyorsan csak mert, leszaladt a lépcsőn.

A szíve még nem hagyta cserben, amikor begyömöszölte magát a Ford Fiestába, elindította a motort, és elhajtott keleti irányban. Amikor a blackebergi körforgalomhoz ért, felhívta Benkét, elmondta, hogy de igen, abbahagyta az újságírást, de kapott egy fülest valamiről a Danderydiből, és elmegy ránézni. Benke azt mondta, isten hozott újra nálunk.

Az utak üresek voltak, és Mahler százhuszra felgyorsult, amikor elhagyta az Islandstorget metróállomást. Nyugat-Stockholm elshant mellette, és valahol a Traneberg-híd magasságában megpillantotta saját magát. Elevenebb volt, mint az elmúlt egy hónapban bármikor. Szinte boldog.

Täby, 21:05

– Most már kikapcsolhatnád, bogaram. – Elvy megrázta mutatóujját a tévéképernyő felé. – Az ember feje szétmegy a zajtól.

Flora bólintott, de szemét nem vette le a képernyőről. – Rendben – mondta. – Csak elmentem.

Elvy maga melle tette a Grimberg-féle svéd történelmet – mégsem tudott az olvasásra összpontosítani, amióta megfájdult a feje, és figyelte, ahogy Jill Valentine visszavonul biztonságot jelentő szobájába. Flora már elmagyarázta neki, miről szól ez a videojáték, és Elvy nagyjából felfogta.

Két dolog nem fért a fejébe: Miként lehet ilyen környezeteket létrehozni *számítógépekben*, és hogyan tud Flora ennyire flottul bánni vele. Ujjai pásztázták a gombokat, és a szövegek, térképek, tartalomjegyzékek olyan sebességgel váltogatták egymást és shantak tova, hogy Elvy soha nem tudta követni a történeteket.

Jill felfelé szegezett pisztollyal a kezében, óvatos testtartással lépdelt végig egy sötét folyosón. Flora összepréselte ajkát, a vastagon kifestett szemből csak két kis ovális rés látszott. Elvy tekintetével végigsimította Flora vékony, fehér alkarját, amit régi horzsolások, begyógyult sebek tarkítottak. Vörös, szénaboglya hajától a feje túl nagynak tűnt a pici testéhez képest. Régebben feketére festette, de egy éve már meghagyta haja természetes színét.

– Jól megy? – kérdezte Elvy.

– Mhm. Szereztem egy ízet, amire szükségem volt. Csak el kell... mentenem.

A térkép megjelent, majd eltűnt. Ajtó nyílt sötét háttér előtt, és Jill egy lépcsőpihenőnél találta magát. Flora megnedvesítette az ajkát, és Jillt a lépcső felé irányította.

Margareta, Flora anyja és Elvy lánya minden bizonnyal tiltakozott volna, ha tudja, miféle játékokkal játszik Flora, és eltérő okokból mindkettejük számára károsnak ítélte volna.

A Gamecube, kompromisszum eredményeként három hónappal ezelőtt kötött ki Elvy lakásán. Miután Flora fél éven keresztül napi három, négy, öt órát tapadt a képernyőre, szülei ultimátummal álltak elő: Vagy adja el a gépet, vagy tartsa a nagyinál, amennyiben nagyí beleegyezik.

Nagyí beleegyezett. Elvy imádta az unokáját, és Flora viszonzotta az érzést. Flora heti két-három este átment játszani, és akkor sem játszott többet pár óránál. Teáztak, beszélgettek, kártyáztak, és Flora olykor ott is aludt.

– Ööööö...

– Francba, francba, francba!

Elvy felnézett. Flora teste görcsösen összegörnyedt.

Egy zombi tántorgott elő az egyik sarok mögül, Jill felemelte a pisztolyt, és egy lövést sikerült leadnia, mielőtt a zombi rávetette magát. Flora kezében recsegett az irányító, ahogy megpróbált kiszabadulni, de vörös sugarakban fröcskölt a vér, és Jill kisvártatva a zombi lába előtt hevert.

Meghaltál.

– Barom! – Flora a homlokát püfölte. – Jaj. Elfelejtettem elégetni. Jaj.

Elvy előredőlt a fotelben. – És most... kampec?

– Ááá. Most már tudom, hol van az a micsoda.

– Aha.

Flora az iskolai pszichológus szerint önpusztító volt. Elvy nem tudta, ez vajon jobb vagy rosszabb, mint az ő diagnózisa volt ennyi idős korában: hisztérikus. Az ötvenes években, a jóléti állam virágkorában, a józan ész végérvényes győzelme után, a hisztéria nem volt jó dolog. Még Elvy is belső gyötrelmek és külső nyomások hatására vágta meg magát a karján és a lábán. Akkoriban ez a probléma egyáltalán nem létezett. Senkinek nem állt jogában boldogtalannak lenni.

Elvy már Flora egészen kiskorától erős kapcsolatot érzett a komoly, fantáziadús gyerekekkel, sejtette, hogy nem lesz könnyű élete. Az érzékenységgel, közös átkuk, ugyanis átugrott egy nemzedéket. Margareta talán túlfűtött anyja elleni lázadásból tanult jogot, és lett rendszerető, korrekt és sikeres. Hozzáment Göranhoz, egy ugyanilyen tulajdonságokkal bíró másik joghallgatóhoz.

– Neked is fáj a fejed? – kérdezte Elvy, amikor azt látta, hogy Flora végigsimítja a homlokát, miközben előrehajol kikapcsolni a játékot.

– Igen. Valami... – Flora megnyomta a gombot. – Na. Most meg nem lehet kikapcsolni.

– Akkor kapsold ki a tévét!

A tévét sem lehetett kikapcsolni. A képernyőn a gép magától kezdett jeleneteket játszani. Jill árammal ütött meg két zombit, egy harmadikat lelőtt a folyosón. Elvy grimaszolt, ahogy a durranások visszhangoztak a fejében. A hangot sem lehetett lejjebb csavarni.

Amikor Flora megpróbálta kihúzni a konnektorból a dugót, az szikrát vetett, és Flora sikítva hátraszökött. Elvy felállt a karosszékből. – Mi történt, picim?

Flora bámulta a kezét, amivel a dugót megfogta.

– Megcsapott. Nem nagyon, de... – Megrázogatta a kezét, mint aki hűteni akarja, majd a képernyőre mutatott, ahol Jill ismét zombikat csapott meg árammal, és nevetve mondta: – Ááá. Nem ennyire.

Elvy nyújtotta a kezét Florának, felsegítette a földről.

– Menjünk a konyhába!

Minden elektromos és mechanikus készülék Tore felségterülete volt. Miután Alzheimeres lett, Elvy kénytelen volt villanyszerelőt hívni, amikor kiment az egyik biztosíték. Sohasem engedték volna meg, hogy ilyen dolgokat tanuljon meg, hiszen kihívásokkal küszködött. A villanyszerelő nem volt tisztában Elvy tehetségtelenségével, így aztán megmutatta neki, mi a teendő, és onnantól ő is tudta. Egy lázadó tévé azonban messze meghaladta a képességeit. Ennek várnia kell másnapig.

Lejátszottak egy parti makaót, de egyikük sem tudott igazán a kártyákra összpontosítani. A fejfájáson kívül volt még valami a levegőben, amit mindketten éreztek. Negyed tizenegykor Elvy összeszedte a kártyát, és megkérdezte: – Te is érzed ezt a ...?

– Igen.

– Mi ez?

– Nem tudom.

Mindketten lenéztek az asztallapra, megpróbáltak... szimatolni. Elvy találkozott néhány emberrel Florán kívül, akiknek megvolt ez a fajta képessége, de Flora számára Elvy volt az egyetlen. Kész megkönnyebbülés volt számára, amikor pár évvel ezelőtt szóba hozták. Van még valaki, aki olyan örült, mint ő, akinek Szimata van.

Egy másik társadalomban, egy más korszakban talán sámapok lehettek volna. Vagy máglyán végzik, ha már itt tartunk. De

Svédországban, a huszonegyedik században hisztérikusak voltak és önpusztítók. Túlérzékenyek.

A Szimatot éppoly nehéz volt szavakba önteni, éppoly megfoghatatlan volt, mint egy illatfoszlány. De akár a róka, ami tudja, hogy nyúl lapul valahol a sötétben, és a nyúl félelmének a szagából azt is tudja, hogy a nyúl érzi a róka közelségét, mindkét nő képes volt megérezni azt, ami a levegőben belengte a helyeket, embereket.

Akkor terelődött erre a szó, amikor előző nyáron Stockholmban a vízparton sétáltak. Közvetlenül a Városháza előtt mindketten lefordultak a rakpartról, és rátértek egy bicikliútra, mintha vezényszónak engedelmeskedtek volna. Elvy megtorpant. – Nem akarsz arra menni? – kérdezte.

– Nem.

– Miért?

– Mert... – Flora megrántotta a vállát, és a földet bámulta, mint aki szégyelli magát. – Csak nem jó érzés.

– Figyelj... – Elvy megfogta Flora állát, és megemelte a fejét. – Én is érzem.

Flora fürkészően nézett a szemébe. – Komolyan?

– Igen – mondta Elvy. – Valami történt ott. Valami rémes. Szerintem... valaki vízbe fulladt.

– Ühüm – mondta Flora. – Készült kiugrani a csónakból...

– ...és beverte a fejét a rakpart szélébe – fejezte be a mondatot Elvy.

– Igen.

Nem ellenőrizték, hogy igazuk van-e. Tudták, hogy igazuk van. A délután hátralévő részében meséltek egymásnak, összevetették tapasztalataikat. A Szimat mindkettőjüknél kora tizenéves korukban jelentkezett, és Flora gyötrelmének ugyanaz volt a forrása, mint annak idején Elvyének: Túl jól ismerte az embereket. A Szimat pontosan elárulta, mifélek a körülötte lévő emberek, és a hazugságot nem viselte el.

– Kedvesem – mondta Elvy –, mindenki hazudik valami módon. Ez tartja össze a társadalmat. Hogy kicsit hazudunk. Fogd fel taptatnak. Az igazság a maga módján végtelenül egoista.

– Tudom, nagy! Tényleg tudom. De olyan baromira... undorító. Szinte büzlenek, akik... tudod?

– Igen – sóhajtott Elvy. – Igen, tudom.

– Viszont neked nem kell elszenvedned az egészet. Te szinte csak nagypapával találkozol, meg a nénikékkal a templomban. De a suliban van vagy ezer arc, és *mind*, majdnem mind rosszul érzi magát. Vannak, akik nem is tudják magukról, de én érzem, és pokoli. Pokoli. Egyfolytában. Amikor ez vagy az a tanár behív, hogy komolyan elbeszélgezzünk, és elmagyarázza, mi velem a baj... egyszerűen okádnom kell, mert miközben dumál, olyan szaga van, mintha ömlene belőle a szar. Érzem a szorongását, érzem, hogy unja a rühes életét, és hogy fél tőlem, és ő akarja nekem megmondani, hogy kéne viselkednem.

– Flora – mondta Elvy. – Tudom, hogy sovány vigasz, de az ember hozzászokik. Ha már egy ideje ülsz a vécén, nem érzed a bűzt.

– Flora felnevetett, és Elvy folytatta. – És ami a templomban lévő nénikéket illeti, elmondhatom, néha én is azt kívánom, bár lenne nálam ruhacsipesz.

– Ruhacsipesz?

– Az orromra. És a nagypapa... erről majd máskor. De nem áll módunkban elzárni. Akár rólad van szó, akár rólam, nincs ruhacsipesz. Hozzá kell szokni. Kész pokol, tudom. De hozzá kell szokni, ha élni akarsz.

A társalgás pozitív eredményeként Flora többé nem vagdosta össze magát. És egyre gyakrabban kezdte látogatni Elvyt. Olykor még hétköznapi is kibuszozott Täbybe, reggel onnan ment iskolába. Felajánlotta, hogy segít viselni nagypapa gondját, de nagypapával nem nagyon volt tennivaló. Elvy párszor megkérte, hogy etesse

meg kásával, hadd érezze, hogy kiveszi a részét a gondból, ha már annyira ragaszkodik hozzá.

Elvy néhány alkalommal megpróbált Istenről beszélni, de Flora ateista volt. Flora megpróbált Marilyn Mason-számokat lejátszani Elvynek, Elvy hasonlóan lanya érdeklődést mutatott. Akadtak határai a barátságuknak. Viszont Elvy a horrorfilmeket kis adagokban elviselte.

A tévé még hangosabban szólt, amikor visszatértek a nappaliba. Flora ismét megpróbálta kikapcsolni, de eredménytelenül.

A Gamecube-ot Elvytől kapta a tizenötödik születésnapjára. Előtte parázs vitákat folytatott Margaretával, aki azt állította, hogy a videojátékok paravánt emelnek a fiatalok és a külvilág közé, begubózódnak tőlük. Elvy igazat adott neki, és éppen ezért vette meg a játékot. Ő maga is tizenöt éves volt, amikor rákapott az italtra. Hogy kikapcsoljon, eltompítsa a csápjait. Ennek fényében a játékot jobb megoldásnak találta.

– Menjünk ki egy kicsit! – mondta Elvy.

A kertben nem hallatszott a tévé, de nyomasztó volt a hőség. Körülöttük minden villában égtek a fények, a kutyák ugattak, és valami óriási vész jelzése vibrált a mozdulatlan levegőben.

Elsétáltak az almafához, a kert rangidős fájához, amely olyan öreg volt, mint a ház maga. Zöld termések százai pettyezték a sötét fakoronát, és a fattyúvesszők, amiket senki nem vágott vissza, miután Tore megbetegedett, az ég felé ágaskodtak.

Fogom a sörétes puskát, felmegyek az emeletre, és lelövöm a kutyákat.

– Mondtál valamit? – kérdezte Elvy.

– Nem.

Elvy az eget kémlelte. A csillagok tűszúrásoknak tűntek a végtelen, sötétkék leplen. Láttá, ahogy elszabadulnak, valódi tűkké

válnak, és lehullva az agyába döfődnek, kiállnak, fájdalmat okoznak.

– Mint egy vasszűz – mondta Flora.

Elvy ránézett. Flora is az égre emelte tekintetét.

– Flora – mondta. – Gondoltál az imént sörétes puskára és... kutyákra?

Flora felvonta a szemöldökét, és elnevette magát.

– Igen – mondta. – A következő játékot gondoltam végig. Honnan...?

Egymásra néztek. Ez számukra is új volt. Egyre jobban fáj a fejük, a tűk mélyebbre fúródtak, majd mintha hirtelen széllelés próbálta volna ledönteni őket a lábukról.

Egyetlen levél nem mozdult, egyetlen fűszál nem hajlongott, de mindketten megtántorodtak, amikor hatalmas erő vonult át a kerten, és szempillantás alatt bekerítette, körülölelte, átjárta őket.

mon... husz... nek... em... ben... tesz... ut... kop... gyógy... csit

Fejük megtelt hangokkal, mintha egy rádió keresője száguldott volna végig hullámhosszok százain egyetlen szempillantás alatt; szaggyalott félszavak szóltak csak, de még így is hallották mindketten, hogy a hangokat pánikba esett emberek adják. A hangok átviharzottak rajtuk, majd elhallgattak. Elvy lábát elhagyta az erő, térdre rogyott a gyepen, és motyogni kezdett:

– Mi atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is, mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen...

– Nagyi?

– ...mi is megbocsátunk az ellenünk vétkeseknek, és ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól...

– Nagyi!

Florának remegett a hangja, és Elvy nagy nehezen visszatért az elragadtatásából, majd körülnézett. Flora tágra nyílt szemmel ült a

gyepen, és Elvyre meredt. Elvy fején olyan erős fájdalom cikázott át, hogy attól félt, agyvérzése van. – ...igen? – suttogta.

– Mi volt ez?

Elvy grimaszt vágott. Minden fájdalmat okozott. Fájt megmozdítani a fejét, fájt kinyitni a száját. Sikertelenül próbálta formálni a szavakat a fejében, majd... elmúlt. Lehunyta a szemét, lélegzett. A fájdalmat mintha elfűjták volna, a világ a helyére zökkent, viszszyanyerte a színeit. Flora arcában látta tükröződni saját megkönnyebbülését.

Mély levegő. Igen. Elmúlt. Vége. Kinyújtotta a kezét, megfogta Floráét.

– Annyira örülök – mondta. – Hogy itt vagy. Hogy nem egyedül én... éltem át.

Flora megdörzsölte a szemét. – De mi volt ez valójában?

– Nem tudod?

– De. Nem.

Elvy bólintott. Hát persze. Valahol hit kérdése volt a dolog.

– Szellemek voltak – mondta. – Lelkek. Holtaké. Kiszabadultak.

Danderydi Kórház 23:07

Eva a felesége, hogy félhet tőle? David tett egy lépést az ágy felé. A szeme tehetett róla, az egyik hiányzott, és a másik is félelmet keltett.

Egy emberi szemet nem lehet leírni; minden számítógépes szimuláció kísértetszemeket produkál, a festményeket és a fényképeket csak azért fogadjuk el, mert tudjuk, hogy megfagyott pillanatot ábrázolnak. Egy élő szemet nem lehet szavakkal leírni vagy visszaadni. De nagyon is tisztában vagyunk vele, ha nem élő szemmel van dolgunk.

Hátborzongató és szívmelengető. – *Hellnotes.com*

Stockholm, 2002. augusztus 13.

Hosszan tartó hóhullám után valami elektromos erőtér lebeg a város felett. A lámpákat nem lehet eloltani, a gépeket nem lehet kikapcsolni. A jelenség egy kollektív, elviselhetetlenül kínzó fejfájásban éri el a tetőpontját, és káosz fenyegeti a várost. Aztán egyszer csak vége szakad. De valami történt.

Gustav Mahler, nyugdíjas újságíró felhívják a Danderyd kórházból. Felébredtek a halottak a hullatárolóban. Mahler unokáját a közelmúltban temették. Vajon a föld alatt nyugvók szeme is felpattant?

Elvy a haláláig gondját viselte szenilis férjének. A temetés két nap múlva esedékes. De az éjszaka közepén valaki kaparászik az ajtón...

Amikor David felesége meghal autóbalesetben, David Istent kéri, hogy visszakaphassa őt. De a feltámadás nem épp úgy alakul, ahogy remélte.

A holtak visszatérnek, és mit akarnak? Csak amit mindenki más: *hazamenni*.

John Ajvide Lindqvist, a *Hívj be!* című kultuszkönyv írója, visszatér egy regénnyel arról, hogyan birkózunk meg a képtelennel. Egyénként, közösségként.

Az *Élőhalottak!* a legszörnyűbb félelmünkről szóló történet, és a szeretetről, ami a halállal is dacol.

Úgy olvastam az *Élőhalottakat*, ahogy egy tizenegy éves olvassa a Harry Pottert – megszűntem a világ számára. MARIA KÜCHEN, Expressen

Felnőtteknek ajánljuk!

2 999 Ft

ISBN 978 963 245 294 4

Sötét örömg

csak úszóknak

megrendítő